

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/36/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014201439
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1014201439.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa N. M., štátneho príslušníka Indickej republiky (ďalej len „India“), podľa vlastného udania v zahraničí naposledy v X. v R., t. č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného Centrom právnej pomoci, námestie slobody 12, Bratislava, proti odporcovi Oddeleniu cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, Riaditeľstva Hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Bitúnková 8, Nové Zámky o preskúmanie rozhodnutia odporcu PPZ-HCP-BA12-5-029/2014-AV zo dňa 4. augusta 2014, o zaistení cudzinca, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/31/2014-42 zo dňa 10. septembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/31/2014-42 zo dňa 10. septembra 2014, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Sp/31/2014-42 zo dňa 10. septembra 2014 potvrdil rozhodnutie odporcu (Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky Riaditeľstva Hraničnej a cudzineckej polície Bratislava so sídlom Bitúnková 8, Nové Zámky) č. PPZ-HCP-BA12-5-029/2014-AV zo dňa 4. augusta 2014.

Rozsudok odôvodnil tým, že ani jedna zo štyroch námietok navrhovateľa nebola relevantná a nevedla k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k nariadeniu bezodkladného prepustenia navrhovateľa zo zaistenia.

Konkrétne v rozsudku uviedol:

1/ Navrhovateľ namietal, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia jeho azylové konanie nebolo ukončené v dôsledku čoho sa navrhovateľ oprávnene zdržiaval na území Slovenska:

Táto námietka sa zjavne týka rozhodnutia o administratívnom vyhostení a nie napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa. I napriek tomu súd k nej zaujal stanovisko. Ako to je zrejmé z pripojeného

azylového spisu migračného úradu ČAS: MU-MU-129/PO-Ž-2014 navrhovateľ vyhlásením z 11. apríla 2014 po jedenásty raz požiadal o azyl. Migračný úrad rozhodnutím ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014 z 8. júla 2014 o tejto žiadosti rozhodol zastavením konania z dôvodu § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle. Toto rozhodnutie, (voči ktorému bolo možné podať rozklad v lehote 20 dní od jeho doručenia, pričom podanie rozkladu nemalo odkladný účinok) bolo doručené zástupkyni navrhovateľa 11. júla 2014. Týmto dňom bolo teda vykonateľné. V spise sa ku dňu predloženia tohto spisu súdu (3. septembra 2014) nenachádza žiadna listina, ktorá by tam bola založená po vydaní rozhodnutia migračného úradu - teda ani prípadne podaný rozklad. Takúto listinu (rozklad) nepredložil navrhovateľ ani počas konania (pred odporcom) o zaistení a ani v priebehu aktuálneho konania o podanom odvolaní voči rozhodnutiu o zaistení. Preto rozhodnutie migračného úradu ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014 z 8. júla 2014 nadobudlo právoplatnosť dňom 1. augusta 2014. Z uvedeného je teda zjavné, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia (PPZ-HCP-BA12-5-029/2014-AV zo dňa 4. augusta 2014) bolo azylové konanie ČAS: MU-MU-129/PO-Ž-2014 právoplatne skončené. S poukazom na § 22 ods. 1 zákona o azyle, podľa ktorého žiadateľ je do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, teda navrhovateľ už z titulu žiadosti o azyl podanej 11. apríla 2014 nebol oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Pozornosti súdu neušlo, že odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zjavne písárskou chybou uviedol, že rozhodnutie migračného úradu ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014 bolo doručené 11. apríla 2014, keď v skutočnosti bolo doručené 11. júla 2014. Táto chyba však nemal vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko v čase vydania napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa bolo jeho azylové konanie právoplatne skončené. K súvisiacej námietke, týkajúcej sa Usmernenie Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície č. PPZ-HCP-OCPI-2013/006549-003 súd poznamenáva, že ak by toto usmernenie v čase vydania napadnutého rozhodnutia bolo účinné (čo však odporca vylúčil vo svojom vyjadrení k podanému návrhu): - odporca ako správny orgán v zmysle ust. § 3 ods. 1 správneho poriadku postupuje v konaní v súlade so zákonom a inými právnymi predpismi, teda je povinný rešpektovať v konaní zákony a iné právne predpisy - takéto usmernenie však za právny predpis považovať nie je možné; - v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ako to bolo vyššie uvedené) navrhovateľovo azylové konanie ČAS: MU-129/PO-Ž-2014 bolo právoplatne skončené.

2/ Navrhovateľ namietal, že odporca sa nevysporiadal s určenou dobou zaistenia a dôvodil, že jej určenie v dobe do 4. februára 2015 je neproporcionálne, nakoľko na slovenskom území sa zdržiaval oprávnenec. Ani túto námietku krajský súd nevyhodnotil ako dôvodnú. K otázke neoprávnenosti zdržiavania sa navrhovateľa na slovenskom území zaujal stanovisko v predchádzajúcej časti odôvodnenia rozsudku. Poznamenal, že navrhovateľ neuviedol, na základe akých skutočností dospel k názoru, že stanovená dĺžka zaistenia je neprimeraná. Faktom je skutočnosť, že odporca určil dobu zaistenia v intenciách zákonnej úpravy (§ 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov podľa ktorého štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl, rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Lehota zaistenia začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny) na základe správnej úvahy, ktorú v napadnutom rozhodnutí aj náležitým spôsobom odôvodnil. Uviedol, že doba zaistenia (šesť mesiacov) bola stanovená s poukazom na skutočnosť, že v tejto konkrétnej veci bude potrebné (keďže navrhovateľ odporcovi nepredložil žiaden doklad svojej totožnosti) overiť jeho totožnosť, komunikovať so zastupiteľským úradom štátu ktorého štátnym príslušníkom navrhovateľ je, zabezpečiť vystavenie náhradného cestovného dokladu a v neposlednom rade zabezpečiť faktický výkon vyhostenia. V tejto súvislosti tiež uviedol, že po celú dobu zaistenia bude skúmať, či účel zaistenia trvá (§ 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov podľa ktorého policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia). V tejto súvislosti súd poznamenáva, že odporca svoju správnu úvahu riadne, logicky a zrozumiteľne odôvodnil, a teda (navyše) ako taká nepodlieha prieskumu. Navyše krajský súd poznamenal, že s poukazom na rozdelenie kompetencií správnych

orgánov vybavenie všetkých potrebných (cestovných) dokladov potrebných pre realizáciu vyhostenia, ako aj samotný fyzický výkon vyhostenia realizuje ÚPZC Medved'ov prostredníctvom svojho špecializovaného oddelenia. Podľa názoru súdu však skutočne nie je za daného skutkového stavu (navrhovateľ nie je držiteľom žiadneho preukazu svojej totožnosti, či akéhokoľvek cestovného dokladu) možné bližšie určiť, v akom časovom horizonte sa podarí vybaviť všetky formality, spojené s realizáciou vyhostenia navrhovateľa do štátu, ktorého je štátnym príslušníkom (poznámka súdu: v konečnom dôsledku to ani nemusí byť India, ktorú navrhovateľ označil ako štát svojej štátnej príslušnosti).

3/ Navrhovateľ namietal, že odporca sa nezaoberal tým, či je možné dosiahnuť účel zaistenia iným, menej závažným prostriedkom pričom opätovne poukázal, že v čase svojho zaistenia bol stále žiadateľom o azyl:

K neoprávnenosti zdržiavania sa navrhovateľa na slovenskom území krajský súd zaujal stanovisko v predchádzajúcom odôvodnení rozsudku. Zo znenia § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia (teda odporca), môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku. Ako to je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporca sa týmito alternatívami zaoberal. Dospel k správne a logickému záveru, že ich aplikácia nie je možná - že by navrhovateľ (s poukazom na obsah zápisnice z vyjadrenia navrhovateľa PPZ-HCP-BA12-5-020/2014-AV) nevedel splniť ani jednu túto alternatívu. Je faktom, že navrhovateľ nemal v čase zaistenia (4. augusta 2014) na Slovensku žiaden pobyt, ani žiaden doklad svojej totožnosti a ani žiadne finančné prostriedky, teda povinnosť hlásenia svojho pobytu nemohla byť splnená. Z dôvodu nulových finančných prostriedkov nemohol zložiť odporcovi ani žiadnu finančnú záruku. Z dôvodu že nevlastnil žiaden cestovný doklad ani finančné prostriedky nemohol sám zabezpečiť vycestovanie zo Slovenska, pričom na poučenie zo 4. augusta 2014 o možnosti požiadať o dobrovoľný návrat domov prostredníctvom IOM (Medzinárodnej organizácie pre migráciu) nereflektoval. S poukazom na uvedené odporca nemal žiadnu inú možnosť ako zabezpečiť výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa ako zaistením navrhovateľa.

4/ Navrhovateľ namietal, že odporca nezohľadnil jeho veľmi vážny zdravotný stav. V závere podaného návrhu uviedol, že s poukazom na § 88 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov je potrebné na neho nazerať ako na zraniteľnú osobu, do ktorého postavenia sa dostal v súvislosti so zranením, ku ktorému došlo 18. mája 2013 ako následku trestného činu, ktorého objektom sa stal:

Ani túto námietku krajský súd neuznal ako dôvodnú. Ako to vyplýva aj z obsahu doplnenia dokazovania vykonaného súdom, navrhovateľ sa skutočne stal objektom trestného konania spáchaného inou osobou v dôsledku ktorého došlo k jeho zraneniu. Zákon o pobyte cudzincov v § 2 ods. 7 definuje zraniteľnú osobu najmä ako osobou maloletú osobu, osobu so zdravotným postihnutím, osobu staršiu ako 65 rokov, tehotnú ženu, slobodného rodiča s maloletým dieťaťom a osobu, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov. S poukazom na ust. § 88 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov aplikácia zaistenia podľa ust. § 88 ods. 1) zákona o pobyte cudzincov (teda aj zaistenia za účelom výkonu administratívneho vyhostenia) je vylúčená v prípade maloletej osoby ktorá nemá zákonného zástupcu, iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

Navrhovateľ namietal, že v dôsledku svojho nepriaznivého zdravotného stavu ho mal odporca považovať za zraniteľnú osobu - osobu so zdravotným postihnutím. Súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že je potrebné rozlišovať pojem „zdravotný stav“ a „osoba so zdravotným postihnutím“. Tak ako zákon o pobyte cudzincov ani žiaden právny predpis bližšie nedefinuje pojem „osoba so zdravotným postihnutím“.

Preto jediným relevantným výkladom tohto pojmu je znenie Článku 1 „Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím“ (oznámenie MZVSR č. 317/2010 Z. z.) podľa ktorého Účelom tohto dohovoru je presadzovať, chrániť a zabezpečovať plné a rovnaké užívanie všetkých ľudských práv a základných slobôd všetkými osobami so zdravotným postihnutím a podporovať úctu k ich prirodzenej dôstojnosti. Osoby so zdravotným postihnutím zahŕňajú osoby s dlhodobými telesnými, mentálnymi, intelektuálnymi alebo zmyslovými postihnutiami, ktoré v súčinnosti s rôznymi prekážkami môžu brániť ich plnému a

účinnému zapojeniu do života na rovnakom základe s ostatnými. Vo vzťahu k pojmu „zraniteľná osoba“ teda v prípade osôb so zdravotným postihnutím pôjde o také (napr. telesné, zmyslové, mentálne, intelektuálne) postihnutie, ktoré bráni obvyklým spôsobom uplatňovaniu a bráneniu práv, bežnému styku a komunikácii s okolím, reagovaním na životné situácie (vysporiadaniu sa s ev. rizikami).

Ako to vyplýva z obsahu administratívneho spisu odporcu, navrhovateľ v konaní pred odporcom (podobne ako ani v azylovom konaní) neprezentoval žiadne svoje postihnutie. Takéto postihnutie (a ani podozrenie z neho) nie je zjavné ani zo zápisníc o vykonaných úkonoch administratívneho konania. Navrhovateľ bežným spôsobom komunikoval a reagoval - odpovedal na kladené otázky, jeho odpovede boli konzistentné, logické, bez známk toho, že by nechápal ich zmysel, resp. že by na ne odpovedal neadekvátne, zmätene, či vôbec neodpovedal. Odporca teda nemal žiaden dôvod predpokladať, že by v tomto prípade mohlo ísť o osobu zdravotne postihnutú a teda ako takú zraniteľnú. Súd s poukazom na stav veci zistený z obsahu administratívneho spisu odporcu, resp. z doplnenia dokazovania nespochybňuje zhoršenie zdravotného stavu navrhovateľa (v dôsledku toho, že sa stal objektom trestného činu spáchaného inou osobou), jeho dlhodobú liečbu (akoukoľvek formou). Avšak i napriek tomu, že zákonom o pobyte cudzincov vymedzený okruh zraniteľných osôb je iba demonštratívny a teda nevylučujúci aj iné dôvody posúdenia osoby ako zraniteľnej, zdravotný stav navrhovateľa (ako to vyplýva z odporcom vykonaných procesných úkonov) nebol takým, aby odporcovi znemožňoval objektívne zistenie stavu veci, resp. adekvátnu komunikáciu s odporcom, resp. aby mu obmedzil, či znemožnil chápať zmysel konania o zaistení a v tom dôsledku aby mu bránil uplatňovaniu jeho práv a účinnému členiu ev. vzniknutých rizík. Teda nenastala okolnosť, ktorej dôsledkom by bolo nutné, či potrebné pokladať navrhovateľa za osobu, ktorá v dôsledku svojho aktuálneho zdravotného stavu je osobou zraniteľnou.

Nad rámec uvedeného krajský súd poznamenal, že navrhovateľ ako osoba zaistená zákonným spôsobom požíva plnú ochranu vo vzťahu k jeho prípadne zhoršenému zdravotnému stavu v zmysle § 95 zákona o pobyte cudzincov.

Pretože odporca dostatočným spôsobom zistil stav veci, pretože napadnuté rozhodnutie (podobne ako aj rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa na ktoré rozhodnutie o zaistení nadväzovalo) bolo vydané v čase, keď posledné azylové konanie navrhovateľa bola právoplatne skončené, pretože odporca sa zákonným spôsobom a v súlade so zákonom vysporiadal s otázkou, či je možné dosiahnuť účel zaistenia iným, menej závažným prostriedkom ako aj s otázkou primeranosti dĺžky zaistenia a pretože nebolo dôvodu zaradiť navrhovateľa do skupiny zraniteľných osôb (ako osoby so zdravotným postihnutím), teda preto, že odporca vec posúdil po právnej stránke správne, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

II.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal odvolanie navrhovateľ, v ktorom uviedol v podstate opakovane námietky týkajúce sa zdravotného stavu a teda, že mal byť posudzovaný ako zraniteľná osoba.

Konkrétne uviedol, že mu bolo ublížené na zdraví, utrpel vážne poranenia hlavy, ktoré rezultovali do porúch správania a osobnosti po závažnej kraniocerebrálnej traume. Psychológ u neho konštatoval organické poškodenie mozgu, s možnosťou regresu do demencie, dezorientáciou, problémy s pamäťou, pulzujúca bolesť hlavy - to všetko má za následok výrazne zhoršenú kvalitu života navrhovateľa. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. ISŽa/9/2014 zo dňa 9. apríla 2014 správny orgán rozhodujúci o zaistení je povinný pri svojom rozhodovaní zaoberať sa a vziať do úvahy individuálne okolnosti týkajúce sa daného prípadu cudzincov a taktiež musí v takto zistených okolnostiach dospieť k záveru, že skutočne môže dôjsť k naplneniu účelu, ktorému má administratívne zaistenie slúžiť. V prerokúvanom prípade mali správne orgány posúdiť individuálne, či zdravotný stav navrhovateľa tohto nezaraďuje do kategórie zraniteľných osôb podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov.

Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave.

Odporca uviedol, že navrhovateľ počas zaistenia mal všestrannú lekársku starostlivosť. Zlý zdravotný stav si sčasti zapríčinil nadužívaním alkoholických nápojov a neliečením z toho plynúcej diagnózy. Počas pobytu v zariadení pre zaistenie cudzincov navštevoval ako všeobecného, tak i odborného lekára. Z jeho

správania sa a vonkajších prejavov nie je zrejmé, ako zdravotné problémy mali za následok jeho zraniteľnosť.

Odporca navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. októbra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako ako krajský súd sa pri svojich úvahách a rozhodovaní opieral o ďalej citované ustanovenia Správneho poriadku a Zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku (ďalej len „SP“), správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 4 prvá veta SP, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa § 34 ods. 1 SP na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Výkonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu (§ 34 ods. 4 SP).

Podľa § 47 ods. 3 SP v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ Zákona o pobyte cudzincov (ďalej len „ZoPC“), policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 ZoPC štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Možno len zopakovať, že zaistenie je výnimočný prostriedok, ktorý je možné použiť z taxatívne vymedzených dôvodov, výnimočne voči žiadateľovi o azyl, či zraniteľnej osobe.

V prerokúvanom prípade bolo preukázané, že navrhovateľ nie je žiadateľom o azyl, o ktorého žiadosti sa ešte koná. Z toho dôvodu sa voči nemu koná administratívne vyhostenie, ktoré vyžaduje pre svoju realizáciu nevyhnutný čas, v prerokúvanom prípade v rámci správnej úvahy odhadnutý správnym orgánom na šesť mesiacov, pričom počas nej bude skúmať dôvody trvania zaistenia.

U navrhovateľa ani odvolací súd nezistil splnenie podmienky, aby sa na neho hľadelo ako na zraniteľnú osobu. Navyše navrhovateľ je pod stálym dozorom a má možnosť využívať lekársku i odbornú pomoc, čo by v prípade jeho prepustenia zo zaistenia nebolo pri nedostatku financií úplne zaručené.

Odvolací súd teda v zhode s krajským súdom má za to, že odporca posúdil individuálne všetky okolnosti súvisiace so zaistením navrhovateľa a nezistil dôvody pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia alebo napadnutého rozsudku.

Pre tieto dôvody si odvolací súd odôvodnenie prvostupňového súdu, ako vecne správne osvojil. Na základe uvedeného odvolací súd mohol iba konštatovať, že krajský súd vo svojom rozsudku správne preveril skutkový stav zistený odporcom a v súlade so zákonom potvrdil právne závery odporcu ako zákonné.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa, odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vydaný v súlade so zákonom, preto ho postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

IV.

Trovy konania

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 OSP. Navrhovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný, náhradu trov konania nepriznal. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.